

Byl pozdní večer – první máj –
 večerní máj – byl lásky čas.
 Hrdliččin zval ku lásce hlas,
 kde borový zaváněl háj.
 O lásce šeptal tichý mech;
 květoucí strom lhal lásky žel,
 svou lásku slavík růži pěl,
 růžinu jevil vonný vzdech.
 Jezero hladké v křovích stinných
 zvučelo temně tajný bol,
 břeh je objímal kol a kol;
 a slunce jasná světů jiných
 bloudila blankytnými pásky,
 planoucí tam co slzy lásky.
 I světy jich v oblohu skvoucí
 co ve chrám věčné lásky vzešly;
 až se – milostí k sobě vroucí
 změnivše se v jiskry hasnoucí –
 bloudící co milenci sešly.
 Ouplné lůny krásná tvář –
 tak bledě jasná, jasně bledá,
 jak milence milenka hledá –
 ve růžovou vzplanula zár;
 na vodách obrazy své zřela,
 a sama k sobě láskou mřela.
 Dál blyštil bledý dvorů stín,
 jenž k sobě šly vždy blíž a blíž,
 jak v objetí by níž a níž
 se vinuly v soumraku klín,
 až posléz šerem v jedno splynou.

È tarda sera – il primo di maggio –
 una sera di maggio – tempo d'amore.
 Chiama all'amore un canto di tortora,
 là dove i pini profumano il bosco³.
 D'amore mormora il muschio quieto,
 si strugge ingannevole l'albero in fiore,
 canta il suo amore l'usignolo alla rosa,
 e lei ricambia in fragrante sospiro.
 Il lago calmo⁴ tra arbusti ombrosi
 risuona cupo di una pena oscura,
 racchiuso nell'abbraccio della riva;
 e i soli fulgidi di altri mondi
 vagano per le distese azzurre,
 cocenti come lacrime d'amore.
 E i loro mondi salgono al cielo terso
 come al tempio dell'amore eterno;
 fino a quando – dalla passione arsi,
 in scintille morenti tramutati –
 si ritrovano come raminghi amanti.
 La bella faccia della luna piena –
 così pallida nel suo diafano chiarore,
 come un'amante in cerca del suo amante –
 si accende in un bagliore rosa;
 scorge la sua immagine sulle acque
 e d'amore per se stessa muore.
 Più in là balena pallida l'ombra delle corti,
 che si stringono sempre più vicine,
 più basse poi si fanno e in un abbraccio
 si avvolgono nel grembo del tramonto,
 sommerse infine da un unico grigiore.

S nimi se stromy k stromům vinou. –
Nejzáze stíní šero hor,
tam bříza k boru, k bříze bor
se kloní. Vlna za vlnou
potokem spěchá. Vře plnou –
v čas lásky – láskou každý tvor.

Za růžového večera
pod dubem sličná děva sedí,
se skály v břehu jezera
daleko přes jezero hledí.
To se jí modro k nohous vine,
dále zeleně zakvítá,
vždy zeleněji prosvítá,
až v dálce v bledě jasno splyne.
Po širošířé hladině
umdlelý dívka zrak upírá;
po širošířé hladině
nic mimo promyk hvězd nezírá.
Dívčina krásná, anjel padlý,
co amarant na jaro svadlý,
v ubledlých lících krásy spějí.
Hodina, jenž jí všecko vzala,
ta v ústa, zraky, čelo její
půvabný žal i smutek psala. –

Tak zašel dnes dvacátý den,
v krajinu tichou kráčí sen.
Poslední požár kvapně hasne,
i nebe, jenž se různě jasné
nad modrými horami míhá.
„On nejde! – Již se nevrátí!“ –
svedenou žel tu zachvátí!
Hluboký vzdech jí ňadra zdvihá,
bolestný srdcem bije cit,
a u tajemné vod stonání

Insieme si stringono anche gli alberi. –
Giù in fondo avanza l'ombra dei monti,
si piega la betulla al pino e il pino
a lei. Corrono le onde nel ruscello
una sull'altra. Nell'ora dell'amore,
d'amore è piena ogni creatura – e arde⁵.

Nella sera rosa sotto una quercia
siede un'incantevole fanciulla,
sulla riva del lago da una roccia
guarda lontano di là dall'acqua.
Azzurra le si avvolge ai piedi,
di verde s'accende poco oltre,
più intensa poi riluce e lontano
si perde in un pallido chiarore⁶.
Sullo specchio lacustre sconfinato
punta i suoi occhi esausti la fanciulla;
sullo specchio lacustre sconfinato
non scorge nulla oltre il bagliore delle stelle;
soave giovane, caduto angelo,
quale amaranto sfiorito in primavera,
sulle sue gote spente la beltà è svanita.
Quell'ora che le tolse tutto ha inciso
nelle sue labbra, negli occhi e nella fronte
un ammaliante cordoglio e un lutto⁷. –

Ha così fine il ventesimo giorno,
un sogno invade in silenzio i luoghi.
Si spegne in fretta l'ultimo lume,
e anche il cielo, che sui monti azzurri
diffonde ancora i suoi bagliori rosa.
«Lui non arriva! – ormai non torna!» –
L'angoscia assale la giovane sedotta!
Un forte palpito le solleva il petto,
un dolore acuto le martella il cuore,
e all'arcana querimonia delle acque

mísí se dívky pláč a lkání.
V slzích se zhlíží hvězdný svit,
jenž po lících co jiskry plynou.
Vřelé ty jiskry tváře chladné
co padající hvězdy hynou;
kam zapadnou, tam květ uvadne.

Viz, mihla se u skály kraje;
daleko přes ní nahnuté
větýrek bílým šatem vlaje.
Okno má v dálku napnuté. –
Teď slzy rychle utírá,
rukou si zraky zastírá
upírajíc je v dálné kraje,
kde jezero se v hory kloní,
po vlnách jiskra jiskru honí,
po vodě hvězda s hvězdou hraje.

Jak holoubátko sněhobílé
pod černým mračnem přelétá,
lilie vodní zakvétá
nad temné modro, tak se čile –
kde jezero se v hory níží –
po temných vlnách cosi blíží,
rychle se blíží. Malá chvíle,
a již co čápa vážný let,
ne již holoubě či lilie květ,
bílá se plachta větrem houpá.

Štíhlé se veslo v modru koupá,
a dlouhé pruhy kolem tvoří.
Těm zlaté růže, jenž při doubí
tam na horách po nebi hoří,
růžovým zlatem čela broubí.
„Rychlý to člunek! Blíž a blíže!
To on, to on! Ty péra, kvítí,

si uniscono i suoi lamenti e il pianto.
Ha nelle lacrime la luce delle stelle,
come scintille le solcano le gote.
Scintille in fiamme su un volto freddo,
stelle cadenti che andranno a morire;
dove cadranno, appassirà il fiore.

Guarda, eccola sul bordo della roccia;
mentre si piega per sporgersi più oltre
la veste bianca ondeggia nella brezza.
Ha lo sguardo puntato in lontananza. –
Ora asciuga velocemente il pianto,
si fa ombra sugli occhi con la mano,
e li punta lontano fra contrade
dove il lago piega e penetra tra i monti,
si rincorrono sull'onda le scintille,
percorre l'acqua il gioco delle stelle.

Colomba candida che, sotto una nube
plumbea, dibatte le ali in volo,
ninfea che in acqua fiorisce
sopra il blu cupo, così si muove –
là dove il lago s'insinua tra i monti –
qualcosa sulle onde scure avanza,
rapidamente. Pochi secondi,
ed ecco un volo grave di cicogna,
non più colomba o giglio d'acqua,
la vela bianca mossa dal vento.

Nel blu si immerge l'agile remo,
formando intorno lunghe scie.
D'oro rosato ne orlano i bordi
le rose d'oro che nel querceto
in cima ai monti accendono il cielo.
«Ecco la barca! Si avvicina svelta!
È lui, è lui! Le piume, i fiori,